

ZALÁN TIBOR

és néhány haiku...

*Hajolj le hozzám
nehéz mellemen a föld
Már csak suttogok*

*

*Sosem beszéltem
a tavaszról neki Most
mondom S kinevet*

*

*Romlásnak indult
mint a hatnapos nyúlsült
hajdan erős ma*

*

*Könnyű most minden
mint álom Aquincumban
S vér a köveken*

*

*Lecsöndesedett
Halkan próbálgatja a
nemlét ízeit*

*

*Töredelmével
átrágtá magát újra
a régi szíven*

*Elvonja magát
tőle Hazudik mint a
föllázadt mágnes*

*

*Szétrohasztja az
unalom A jövője
billen meg benne*

*

*Milyen közelre
koppannak léptei és
hogy távolodnak*

*

*Már nem tud kedves
lenni vele Túl sok az
ami volt S a még*

*

*Virágszirmokat
hajszol arcomba a szél
Hazug tavasz ez*

*

*Ha elengeded
fecskéd alá hull S te is
zubansz majd vele*

NEMES Z. MÁRIÓ

Nagycsalád

*A kiserdő mögött találkoztam Manyival.
Meglepődtem, hiszen ő volt a legkisebb
az osztályban, és a düledék közötti nyál-
szerű talajvízben szinte eltűnt. Lehet
kicsi a nő, de mindig hazatalál, mondják,
akik még nem láttak szívárgó anyaföldet.
Manyit intézetben nevelték, ahogy akkoriban
az összes ivarképes egyedét, ugyanis a '95-ös
nagy búzatűzben odaveszett az állomány
jelentős része. A férfiak pedig kamasztól*